

SÈRIE 3

1.

Alexandre es posava en perills exercitant-se per al valor. En canvi els amics, que a causa de la riquesa i la pompa, ja volien viure còmodament i no fer res, entorpien els viatges i les expedicions.

2.

Aquest passatge comprèn dues oracions. La primera oració va des d' **Ἀλέξανδρος**, que n'és el subjecte, fins al verb **ἐκινδύνευεν**. Depenent del subjecte hi ha el participi de present **ἄσκῶν**, que té el pronom **ἑαυτὸν** com a complement directe i el sintagma preposicional **πρὸς ἀρετὴν** com a complement de finalitat. La segona oració, va des del subjecte **οἱ δὲ φίλοι**, fins al final. Del subjecte depèn el participi apositiu **βουλόμενοι**, que té els infinitius **τρυφᾶν καὶ σχολάζειν** com a complements directes, i els sintagmes **διὰ πλοῦτον καὶ ὄγκον** com a circumstancials de causa. El verb **ἐβαρύνοντο**, en veu mitja, té com a complements directes **τὰς πλάνας καὶ τὰς στρατείας**.

Opció A

3.

δηλοῖς
λέγουσι

4.

- a) ὄνομα, -ατος, τό
- b) σῆμα, -ατος, τό
- c) φωνή, -ῆς, ἡ
- d) τομή, -ῆς, ἡ
- e) βιβλίον, -ου, τό

5.

a.4, b.2, c.3, d.4, e.2

Opció B

3.

- a) ἐλθών
- b) ἔρχη
- c) ἔρχεσθαι
- d) ἦλθον
- e) ἐλθεῖν

4.

- a) hipnotitzar, hipnosi
- b) atletisme, triatló
- c) farmàcia, farmacologia
- d) criptografia, críptic
- e) genètica, genealogia

5.

Tucidides és un historiador atenès del s.V aC, que va escriure la Història de la guerra del Peloponès, relat de la guerra lliurada per Atenes i Esparta entre 431 aC i el 401 aC, en la qual va participar ell mateix. La seva obra és molt important perquè representa l'inici del mètode històric.

Després de les Guerres Mèdiques, Atenes va fer una política d'expansió aprofitant-se de la seva recentment adquirida posició de salvadora de Grècia. Així va començar a exigir tributs a totes les *poleis* que havien gaudit de la seva protecció i a instal·lar-hi governs democràtics com el seu, a canvi d'aliances militars. Amb aquesta política, Atenes es va construir un imperi basat en la flota que li assegurava les principals vies comercials del Joni i de l'Egeu.

Va ser per aquesta prepotència que Corint, amb els mateixos interessos que els atenesos, va demanar ajut a Esparta, amb el pretext que Atenes s'havia apropiat de Corcira, una colònia seva. Esparta, que feia temps que veia amb mals ulls la política atenesa i que representava el model de *polis* oligàrquica, radicalment oposada a l'Atenes democràtica de Pèricles, li va declarar la guerra com a capdavantera de les ciutats peloponèsies.

La guerra es va estendre per tot el món grec, des de la Jònia fins a la Magna Grècia, essent Sicília un dels punts més decisius de la victòria final dels espartans, que van rebre ajut fins i tot dels perses. Com a conseqüència de la derrota d'Atenes el sistema democràtic entra en decadència, afectant també les *poleis* que no l'havien incorporat, de manera que la mateixa Esparta, malgrat haver vençut la guerra, no en treu cap més benefici que veure's sotmesa, al cap de mig segle al poder macedoni, com la resta de Grècia. La Guerra del Peloponès suposa, per tant, el final de la independència política de les *poleis* gregues, ja que a partir de la dominació macedònia, ja sempre estaran sota el poder d'alguna potència estrangera.

Tanmateix i paradoxalment, Atenes, la perdedora de la guerra, es mantindrà encara molts segles com la capital de la cultura, l'art i el saber.